

[Socialministeren.]

egentlig synes han burde have gjort, naar han har faaet de Oplysninger, der er tilstillet Udvalget, og som i øvrigt ligger ti Raadighed inde i Læseværelserne, saa vilde det ærede Medlem se, at i 1938 var der kun 2 848 Medlemmer i Kasser, hvis Gennemsnitsindtægter laa paa over 3 500 Kr. Den væsentlig bedre Beskæftigelse, der navnlig gav sig Udslag i Jern- og Metalindustrien, førte denne meget store Kasse for det ene Aar, 1939, den 31. Marts 1939, ind i den Gruppe, der ligger med over 3 500 Kr.

Derved naar Tallet op paa de 50 877 — ikke ca. 60 000, som det ærede Medlem sagde, hvis jeg ikke hørte fejl; hvis jeg har hørt fejl, beklager jeg det, men det nøjagtige Tal er 50 877. Denne Gliden paa Skalaen skyldes dels stigende Fortjenester, fordi der er mange flere Medlemmer i Arbejde, og dels, at alle de, der er i Arbejde, arbejder paa fuld Arbejdstid, i Stedet for at en vis Procentdel af et Fags Udøvere maaske arbejder paa nedsat Arbejdstid og derved kommer paa en lavere Aarsfortjeneste. Sammen med den meget mindre Arbejdsledighed har dette ført Kassen op paa over de 3 500 Kr., hvorved den samtidig mister en meget betydelig Del af det Statstilskud, den vilde have faaet, hvis den var blevet nede under de 3 500.

Jeg kan i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Rager sige, at jeg finder det mindre rimeligt at begynde at angribe Kasserne paa det Punkt, der i Virkeligheden har været det aldeles afgørende for Arbejdsløshedsforsikringens Udvikling i dette Land lige siden den Tid, det vil sige før 1907, da Fagforbundene selv, uden offentlig Støtte, gennemførte Arbejdsløshedsforsikringen. Da var det en absolut Forpligtelse for hvert enkelt Medlem, selv om han stod i fast Arbejde Aar ud og Aar ind, at være med til at betale sin Part af Udgifterne til Arbejdsløshedsunderstøttelsen til de mindre heldige Kolleger. Jeg tror, man skal være meget varsom med at røre ved den Grundpille, som dette er i hele Arbejdsløshedsforsikringen, og jeg vil meget bede det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjær om at sætte sig endnu grundigere ind i denne Side af Problemet, end jeg har Indtryk af det ærede Medlem har gjort endnu, forinden vi atter skal høre en Tale, der gaar ud paa, at man skal begynde at skære dem fra, hvis Indtægter ligger saadan, at de kun er ydende Medlemmer over for deres mindre heldige Kammerater, der er dem, der skal modtage Understøttelserne.

Til det ærede Medlem Hr. Skjærbæk vil jeg gerne sige, at jeg er ganske enig med det

ærede Medlem i hans Udtalelser om, at Kasserne bør anbringe deres Formuer efter de af Arbejdsdirektoratet foreskrevne Regler, og saa saaledes, at man gaar over til at anbringe Midlerne i Obligationer, Skattekammerbeviser og lignende aldeles sikre Papirer. Men hvis alle Kasser anbringer alle deres Penge i Obligationer og saa en meget stor Del af Kasserne paa een Gang under indtrædende Kriseforhold skal til at omsætte Obligationerne, har jeg oplevet, at i alt Fald de Banker, som skulde foretage Omsætningen, har hævdet, at man ikke uden videre kunde belaste Obligationsmarkedet paa een Gang med alt for mange Obligationer. Derfor tror jeg, at det ogsaa har sin Berettigelse at fordele Midlerne saaledes, at i Krisesituationer det, at Pengene skal gøres likvide i Løbet af forholdsvis kort Tid, ikke kommer til at spille for ensidigt ind paa Pengemarkedet.

Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen talte om de arbejdsløse — og det er der i øvrigt saa mange andre, der gør —, som om der var en fast Stamme, en Klasse af Mennesker, som man kunde pille ud for sig selv og sige: Her har vi de 110 000, der i Dag er arbejdsløse — i Fjor var det nu over 120 000, der er altsaa færre end i Fjor —, og det er de samme Personer, og de skal behandles som den faste Stamme, de er. Saaledes hænger det slet ikke sammen. Hvis vi ser paa Antallet af dem, der er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen — og her vil det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen vel bl. a. i nogen Grad kunne finde de mindre duelige; det er dem, der i det lange Løb skydes ud —, saa havde vi i 1934—35 et Antal paa mellem 4 000 og 5 000; i 1935—36 var det noget lignende, omkring 5 000, i 1936—37 ogsaa omkring 5 000, svingende fra 4 300 til 5 141, og i 1937—38 var det fra 4 300 op til lidt under 5 000, det naaede ikke engang op paa de 5 000; i 1938—39 ligger det omkring 4 100—4 500, og i 1939—40 — efter at vi har haft den meget stærkt stigende Beskæftigelse, der jo ogsaa influerer paa Mulighederne for, at de Personer, der har været længe ledige, kan faa Arbejde — har vi været nede paa i August Maaned, at 3 242 af samtlige arbejdsløse her i Landet var faldet for 26 Ugers Bestemmelsen, og det højeste Tal, vi har haft, er 3 854.

Og jeg kan godt oplyse dette ærede Tings Medlemmer om, at vi med Hensyn til Beskæftigelsesloven — der jo fastsætter, at de, der skal kunne sættes i Arbejde i Henhold til den, ikke maa have haft 10 Maaneders Arbejde inden for de